

แบบการเสนอผลงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)

.....

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลบุคคล/ตำแหน่ง

ชื่อผู้ขอประเมิน.....นางสาวสุภัทรา ทองเพชร.....

ตำแหน่งปัจจุบัน.....นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน.....ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายยุทธศาสตร์และแผนการจัดการ

ส่วนวิจัยและพัฒนาอนุรักษ์มรดกอุทยานแห่งชาติ สำนักอุทยานแห่งชาติ มีหน้าที่ความรับผิดชอบ (๑) ในการประสานงานเพื่อขับเคลื่อนการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ (๒) ส่งเสริมและสนับสนุนให้อุทยานแห่งชาติดำเนินการจัดทำหรือปรับปรุงแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติให้เป็นปัจจุบัน (๓) ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตรวจสอบการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ (Zoning) (๔) ขับเคลื่อนการดำเนินงานจัดทำแผนที่ท้ายร่างประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนดโครงการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนในอุทยานแห่งชาติ มาตรา ๖๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และ (๕) ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง.....นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง.....ปฏิบัติงานตามภารกิจในการ (๑) กำหนดแผนปฏิบัติ

การ และกำหนดแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการพื้นที่อนุรักษ์สัตว์ป่า (๒) ประสานงานในการจัดทำแผนการอนุรักษ์และคุ้มครองพื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและเขตห้ามล่าสัตว์ป่าของหน่วยงานในพื้นที่ให้เป็นไปตามหลักวิชาการการอนุรักษ์สัตว์ป่า กฎหมาย นโยบาย สอดคล้องกับพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒ (๓) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ดำเนินการจัดทำหรือปรับปรุงแผนการอนุรักษ์และคุ้มครองพื้นที่ให้เป็นปัจจุบัน (๔) ควบคุม ติดตามการดำเนินงานและประสานเพื่อส่งเสริม สนับสนุนงานบริหารจัดการพื้นที่ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและเขตห้ามล่าสัตว์ป่า (๕) พัฒนาองค์ความรู้ในการบริหารจัดการการอนุรักษ์สัตว์ป่า (๖) ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรในพื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและเขตห้ามล่าสัตว์ป่าตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง (๗) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนที่ ๒ ผลงานที่เป็นผลการปฏิบัติงานหรือผลสำเร็จของงาน

๑. เรื่อง แนวทางการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่สอดคล้องตามเขตการจัดการอุทยานแห่งชาติ..

๒. ระยะเวลาที่ดำเนินการ ๒๕...ตุลาคม ๒๕๖๕ - ๓๑...ธันวาคม ๒๕๖๗.....

๓. ความรู้ ความชำนาญ หรือความเชี่ยวชาญที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

บทบาทหน้าที่ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากเจตนารมณ์และข้อกำหนดในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ มีขอบเขตที่มุ่งการสงวนรักษาแหล่งธรรมชาติอันโดดเด่นเป็นพิเศษและมีสภาพภูมิทัศน์สวยงาม เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการและการศึกษาเรียนรู้ ด้วยเจตนารมณ์และข้อกำหนดดังกล่าว กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำเป็นต้องจัดให้มีระบบการบริหารจัดการที่สามารถปกป้อง ค้ำครอง และรักษาสภาพธรรมชาติดังกล่าวให้มั่นคงสมบูรณ์ ปลอดภัยจากภัยคุกคามที่มีแนวโน้มว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงจนทำให้สภาพธรรมชาติเสื่อมโทรมลงหรือถูกเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม หลักการพื้นฐานของการจัดการอุทยานแห่งชาติก็คือ ความสมดุลระหว่างการค้ำครอง ดูแลรักษาทรัพยากรในพื้นที่อุทยานแห่งชาติให้เกิดนิเวศบริการที่ดีกับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายอุทยานแห่งชาติ

๓.๑ เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

การจัดทำพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ อยู่ภายใต้แนวคิดและความมุ่งหมายที่จะสร้างสมดุลระหว่างการสงวน การอนุรักษ์ ค้ำครอง ดูแลและการดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ ตลอดจนการใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้ทางธรรมชาติและแหล่งนันทนาการของประชาชนกับการแก้ไขปัญหาเชิงพื้นที่ตามนโยบายของรัฐบาลในกรณีการอยู่อาศัยทำกินในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ตามวิถีชุมชนดั้งเดิม โดยได้กำหนดเจตนารมณ์ในการปรับปรุงพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ ไว้ ๗ ประเด็นสำคัญได้แก่

(๑) คงเจตนารมณ์ของหลักการจัดการอุทยานแห่งชาติ เพื่อค้ำครอง บำรุง ดูแลรักษา

อุทยานแห่งชาติ มิให้ถูกทำลาย หรือเปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้ เพื่ออำนวยประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่รัฐและประชาชนสืบไป

(๒) เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสีย มีส่วนร่วมในการเสนอความเห็นเพื่อการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มทบทวนสิทธิรับรองพื้นที่วนอุทยาน สวนรุกขชาติ และสวนพฤกษศาสตร์ ให้เป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์

(๔) กำหนดแนวทางการใช้จ่ายเงินอุทยานแห่งชาติ เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ และเป็นสวัสดิการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่รวมถึงอาสาสมัครด้วย

(๕) แก้ไขปัญหาที่ดินในพื้นที่ป่าไม้ตามมาตรการและแนวทางที่เหมาะสม และเพื่อช่วยเหลือราษฎรที่อยู่อาศัยหรือทำกินอยู่แล้วในอุทยานแห่งชาติ

(๖) ปรับบทกำหนดโทษให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

(๗) กำหนดแนวทางและกระบวนการปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้มีความชัดเจน และสอดคล้องกับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ทั้งนี้เพื่อมุ่งไปสู่การดำรงรักษาไว้ซึ่งคุณค่าความเป็นอุทยานแห่งชาติ ที่มีความโดดเด่นสวยงามทางธรรมชาติเป็นพิเศษ หรือมีความหลากหลายทางชีวภาพ มีระบบนิเวศ ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสัตว์ป่าหรือพืชป่าประจำถิ่นที่หายากหรือใกล้สูญพันธุ์ หรือมีความโดดเด่นด้านธรณีวิทยา หรือมรดกทางวัฒนธรรม ที่สมควรสงวนหรืออนุรักษ์ไว้เพื่อประโยชน์ของคนในชาติ หรือเพื่อเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้ทางธรรมชาติหรือนันทนาการของประชาชนอย่างยั่งยืน

๓.๒ ความสำคัญของการคุ้มครอง บำรุง ดูแล และรักษาอุทยานแห่งชาติ โดยมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติเน้นการใช้แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เขตการจัดการอุทยานแห่งชาติ และการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสีย ชุมชนที่เกี่ยวข้อง และประชาชน เป็นเครื่องมือสำคัญในการคุ้มครอง บำรุง ดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ โดยมีสาระสำคัญสรุป ดังนี้

(๑) กำหนดมีแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติแต่ละแห่งและดำเนินการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติให้เป็นไปตามแผนการบริหารจัดการดังกล่าว

(๒) การจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติและการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด โดยต้องไม่กระทบต่อลักษณะของพื้นที่ที่ต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติหรือเป็นพื้นที่เปราะบางของระบบนิเวศ และต้องรักษาไว้ซึ่งสภาพความเป็นอุทยานแห่งชาติด้วย

(๓) แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ อย่างน้อยต้องประกอบด้วย

- เขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ
- วิธีการดำเนินการ
- แนวทางการจัดการและการกำกับดูแลพื้นที่
- การรับฟังความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย ชุมชนที่เกี่ยวข้อง และประชาชน

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทุกกิจกรรมที่ดำเนินการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ยกตัวอย่างเช่น การลาดตระเวน การปลูกป่าฟื้นฟูธรรมชาติ การจัดการไฟป่า การจัดทำฝายชะลอน้ำ กิจกรรมนันทนาการ และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับนักท่องเที่ยว การศึกษาวิจัย การอยู่อาศัยและทำกินอย่างเป็นปกติ รุ้ระตามเงื่อนไขมาตรา ๖๔ กิจกรรมการเก็บหาทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถเกิดใหม่ทดแทนได้ตามเงื่อนไข มาตรา ๖๕ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ดำเนินการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ต้องนำมาพิจารณาในการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ โดยต้องสามารถระบุถึงเขตการจัดการที่กิจกรรมนั้น ๆ ดำเนินการอยู่ และต้องเสนอแนวทางการจัดการและการกำกับดูแลพื้นที่และกิจกรรมให้เป็นไปตามเป้าหมายของการประกาศกำหนดอุทยานแห่งชาติและหลักการจัดการอุทยานแห่งชาติ

นอกจากนั้น การดำเนินการตามมาตรา ๑๘ ในส่วนของการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติและการกำหนดเขตการจัดการอุทยานแห่งชาติยังมีความเกี่ยวข้องกับหลายมาตรา แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

๓.๓ กลไกสำคัญในการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

(๑) พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับงานอุทยานแห่งชาติ

(๒) นโยบายการจัดการอุทยานแห่งชาติ (Park Policy) ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๖ ที่มุ่งหมายให้การบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติในภาพรวมของประเทศมีทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจน

(๓) แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ (National Park Management Plan) ตามมาตรา ๑๘ ที่กำหนดให้ทุกอุทยานแห่งชาติต้องจัดทำแผนและกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ (Zoning) ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และลักษณะการใช้ประโยชน์ที่แตกต่างกัน

(๔) กรอบหลักการของการจัดการพื้นที่ภายในพื้นที่อุทยานชาตินั้นจะต้องไม่กระทบต่อลักษณะพื้นที่ที่ต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติ หรือเป็นพื้นที่เปราะบางของระบบนิเวศ และต้องรักษาไว้ซึ่งสภาพความเป็นอุทยานชาตินั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๑๘ วรรค ๒) ไว้เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน และเพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ประโยชน์ในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบหรือทำลายระบบนิเวศภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้หรือแหล่งนันทนาการของประชาชน ควบคู่ไปกับการสงวน อนุรักษ์ ปันฟู ค้ำครอง ดูแล บำรุงรักษาให้พื้นที่ที่มีความสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศ และความหลากหลายทางธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืนสืบไป

(๕) การรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสีย ชุมชนที่เกี่ยวข้อง และประชาชน ตามมาตรา ๑๘ วรรค ๓ และวรรค ๔

๓.๔ หลักเกณฑ์การกำหนดเขตการจัดการอุทยานแห่งชาติ

เขตการจัดการ (management zone) จัดแบ่งขึ้นเพื่อแสดงถึงขอบเขตของพื้นที่ที่มีศักยภาพและขีดจำกัดในการใช้พื้นที่ที่แตกต่างกัน ดังนั้น เขตการจัดการที่กำหนดขึ้นจะต้องมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดการพื้นที่ สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และรูปแบบการใช้ประโยชน์ เขตการจัดการมีการกำหนดลักษณะสำคัญของความเป็นแต่ละเขตการจัดการ ต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์และแนวทางการจัดการของแต่ละเขต

(๑) หลักการ : การจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติและการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด โดยการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดังกล่าว ต้องไม่กระทบต่อลักษณะพื้นที่ที่ต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติหรือเป็น

พื้นที่เปราะบางของระบบนิเวศ และต้องรักษาไว้ซึ่งสภาพความเป็นอุทยานแห่งชาติด้วย เขตการจัดการจะไม่ซ้อนทับกัน ทั้งนี้ เขตการจัดการแต่ละเขตกำหนดขึ้นมาจากลักษณะทางกายภาพและชีวภาพของพื้นที่ ความต้องการใช้ประโยชน์ที่เป็นไปตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และข้อจำกัดของพื้นที่

(๒) ประเภทของเขตการจัดการ : ประกอบด้วยเขตการจัดการที่มีวัตถุประสงค์ (๑) รักษาสภาพธรรมชาติและระบบนิเวศที่เปราะบาง และคุณค่าด้านการอนุรักษ์สูงมาก ห้ามการใช้ประโยชน์ใด ๆ ได้แก่ เขตธรรมชาติหวงห้าม (๒) รักษาสภาพธรรมชาติ และการบริการทางนิเวศโดยทั่วไป สามารถใช้ประโยชน์ได้การศึกษาวิจัย และนันทนาการอย่างมีการควบคุม/จำกัดการพัฒนา ได้แก่ เขตรักษาสภาพธรรมชาติดั้งเดิม (๓) มีการใช้ประโยชน์เป็นไปตามเจตนารมณ์/วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ ได้แก่ เขตนันทนาการกลางแจ้ง (๔) มีการใช้ประโยชน์ที่ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์/วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ ได้แก่ เขตกิจกรรมพิเศษ (๕) มีการใช้ประโยชน์ค่อนข้างเข้มข้น และยอมให้มีการพัฒนาพื้นที่ตามหลักการ ได้แก่ เขตบริการ (๖) เขตที่มีสภาพเสื่อมโทรมจำเป็นต้องมีการฟื้นฟู ได้แก่ เขตฟื้นฟูสภาพธรรมชาติ ส่วนเขตกันชนเป็นเขตที่อยู่นอกพื้นที่ เพื่อให้เกิดการพัฒนากิจกรรมความร่วมมือกับประชาชน โดยรอบในการอนุรักษ์ทรัพยากร และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชน และเขตการอนุรักษ์ทั่วไปในอุทยานแห่งชาติทางทะเล สำหรับการคมนาคมสัญจรในทะเลเป็นหลัก

ตารางแสดงการกำหนดประเภทของเขตการจัดการและลักษณะสภาพของเขต

เขตการจัดการ	คุณสมบัติ/กิจกรรมของพื้นที่
๑. เขตธรรมชาติหวงห้าม (Strict Nature Reserve zone) สีเขียวเข้ม 	เป็นเขตที่มีสภาพธรรมชาติที่เปราะบาง และมีทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญเป็นพิเศษ เป็นที่อาศัยของสัตว์ป่าชนิดสำคัญและหายาก เป็นแหล่งสังคมพืชที่เป็นตัวอย่างที่สำคัญ ซึ่งเมื่อเสื่อมโทรมแล้วยากที่จะทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ หรือง่ายต่อการถูกทำลายมากที่สุด จึงควรอนุรักษ์ไว้ด้วยความเข้มงวดกวดขันอย่างที่สุด โดยไม่ให้มีกิจกรรมของมนุษย์เข้ามาเกี่ยวข้องในเขตนี้ห้ามการพัฒนาใด ๆ ในเขตนี้ ส่วนกิจกรรมของเจ้าหน้าที่จำกัดให้มีเพียงการตรวจตราเพื่อป้องกันการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ ที่มีอยู่เท่านั้น เขตนี้ตรงกับประเภทของพื้นที่คุ้มครองตามหลักสากลของ IUCN ประเภท Ia Strict Nature Reserve area <u>วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้</u> เพื่อการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และการตรวจสอบติดตามสภาวะแวดล้อม ตลอดจนเพื่อป้องกันรักษาระบบนิเวศและทรัพยากรพันธุกรรมที่เปราะบางเป็นพิเศษ หายากหรือมีคุณค่า เป็นเขตการจัดการที่เข้มงวดไม่อนุญาตให้มีถนนหรือการใช้อยานยนต์ทุกประเภท

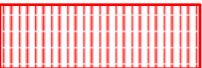
ตารางแสดงการกำหนดประเภทของเขตการจัดการและลักษณะสภาพของเขต (ต่อ)

เขตการจัดการ	คุณสมบัติ/กิจกรรมของพื้นที่
๒. เขตรักษาสภาพธรรมชาติดั้งเดิม (Primitive zone) สีเขียวอ่อน 	เป็นบริเวณที่มีสภาพธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ควรค่าแก่การอนุรักษ์ไว้เพื่อให้บริการทางนิเวศ และรักษากระบวนการทางธรรมชาติไว้ เช่น พื้นที่ต้นน้ำลำธาร ที่อยู่อาศัยหากินของสัตว์ป่า สำหรับระบบนิเวศทางทะเล ได้แก่ บริเวณป่าชายเลน และแนวปะการังที่มีความอุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์น้ำทั่วไป เขตนี้ตรงกับประเภทของพื้นที่คุ้มครองตามหลักสากลของ IUCN ประเภท Ib Wilderness area เป็นพื้นที่คุ้มครองรักษากินที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า และระบบนิเวศที่สำคัญ <u>วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้</u> เพื่อรักษาสภาพธรรมชาติของพื้นที่ให้คงอยู่ โดยปกติแล้วเขตนี้จะไม่อนุญาตให้มีการพัฒนาใด ๆ ยกเว้นสิ่งที่จำเป็นต่อการบริหารจัดการพื้นที่ เช่น การจัดตั้งหน่วยพิทักษ์ฯ สามารถใช้ประโยชน์ด้านศึกษาวิจัยธรรมชาติ กิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด เป็นเขตการจัดการที่เข้มงวดไม่ให้อพยพหรือการใช้นายนตทุกประเภท สำหรับในบริเวณแนวปะการังและลำคลองในป่าชายเลนสามารถใช้ประโยชน์สัญจรทางเรือได้ โดยต้องมีการควบคุมไม่ให้ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศ การจอดเรือหลบคลื่นลมจะไม่อนุญาตให้จอดเรือพักค้างคืนและต้องมีการควบคุมการปล่อยน้ำทิ้งในบริเวณใกล้แนวปะการังด้วย
๓. เขตนันทนาการกลางแจ้ง (Outdoor Recreation zone) สีส้ม 	เป็นบริเวณที่มีจุดเด่นและสิ่งที่น่าสนใจตามธรรมชาติของพื้นที่ มีทิวทัศน์สวยงาม สามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งนันทนาการหรือแหล่งท่องเที่ยวได้ แต่ไม่สนับสนุนกิจกรรมนันทนาการที่รองรับคนหมู่มาก ปัจจัยหลักที่ใช้ในการพิจารณากำหนดเขตนี้ คือ ศักยภาพของพื้นที่และช่วงชั้นโอกาสด้านนันทนาการ จุดเด่นและสิ่งที่น่าสนใจตามธรรมชาติของพื้นที่ ความเป็นไปได้ในการเข้าถึง การพัฒนาเส้นทางเข้าถึงในรูปแบบที่ไม่ทำลายธรรมชาติ ความปลอดภัยของพื้นที่ และความคงทนทางด้านนิเวศวิทยาของพื้นที่ (ในระดับปานกลาง) เขตนี้จะอนุญาตให้มีการพัฒนาเส้นทางเข้าถึงและสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการประกอบกิจกรรมนันทนาการได้ หากแต่การพัฒนาไม่ควรเข้มข้นเท่าเขตบริการ เปิดโอกาสให้ใช้ประโยชน์เพื่อนันทนาการในลักษณะไป-กลับ ต้องมีการควบคุมตรวจสอบผลกระทบจากกิจกรรมนันทนาการอย่างต่อเนื่อง

ตารางแสดงการกำหนดประเภทของเขตการจัดการและลักษณะสภาพของเขต (ต่อ)

เขตการจัดการ	คุณสมบัติ/กิจกรรมของพื้นที่
	วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมนันทนาการในรูปแบบที่ไม่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับความสวยงามของธรรมชาติ พักผ่อนหย่อนใจ และศึกษาหาความรู้จากธรรมชาติได้สัมผัสกับโปรแกรมสื่อความหมาย
4. เขตบริการ (Service Zone) สีเหลือง 	เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการใช้ประโยชน์อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ และเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานและการพักอาศัยของเจ้าหน้าที่ เป็นเขตที่มีการใช้ประโยชน์อย่างหนาแน่น เป็นพื้นที่ที่มีความคงทนทางนิเวศสูงถึงปานกลาง ไม่เป็นแหล่งที่อาศัยของพืช/สัตว์ที่หายาก มีสภาพธรรมชาติที่งดงาม ดังนั้น เขตบริการจึงกำหนดให้มีองค์ประกอบ เช่น เป็นพื้นที่รียบทรัพยากรในพื้นที่มีขีดความสามารถในการรองรับสูง มีผลกระทบต่อทรัพยากรชนิดอื่นน้อย และมีปริมาณน้ำใช้สมบูรณ์ โดยทั่วไปเขตนี้ควรอยู่ใกล้เส้นทางคมนาคมหลัก เพื่อความสะดวกในการเดินทางเข้าถึงเขตบริการ ยอมให้มีการพัฒนาได้แต่ต้องกลมกลืนกับธรรมชาติ ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม สามารถควบคุมผลกระทบจากการพัฒนาได้ วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้ เพื่อให้เป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการพื้นที่ ตลอดจนการให้บริการแก่ผู้มาเยือน โดยทั่วไปแล้ว เขตนี้จะมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เข้มข้นที่สุดในอุทยานแห่งชาติ เป็นพื้นที่ที่สามารถเข้าถึงได้สะดวก มีแหล่งน้ำสำหรับบริโภค-อุปโภค และพื้นที่รียบเพียงพอที่จะจัดพื้นที่ใช้สอยและรองรับสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ และเป็นจุดศูนย์กลางที่เชื่อมต่อกับจุดท่องเที่ยวอื่น ๆ ในพื้นที่
5. เขตฟื้นฟูสภาพธรรมชาติ (Recovery zone) สีน้ำตาล 	เป็นบริเวณที่ต้องการการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมให้คืนกลับสู่สภาพธรรมชาติ เป็นบริเวณที่เคยถูกรบกวนหรือบุกรุกทำลายอย่างหนักมาก่อน จนกระทั่งหากปล่อยไว้จะทำให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมรุนแรงวิธีการฟื้นฟูให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในนโยบายการจัดการอุทยานแห่งชาติ หรือเป็นบริเวณที่เคยมีการนำพืชต่างถิ่นมาปลูก ในกรณีนี้จะต้องพิจารณาปลูกพืชท้องถิ่นขึ้นทดแทนใหม่ หลังจากการฟื้นฟูธรรมชาติประสบผลสำเร็จแล้วก็จะกำหนดเป็นเขตการจัดการที่เหมาะสมต่อไป วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้ เพื่อฟื้นฟูสภาพธรรมชาติที่ถูกทำลายหรือถูกเปลี่ยนแปลงให้กลับคืนสู่สภาพธรรมชาติเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หลังจากการฟื้นฟูธรรมชาติประสบผลสำเร็จแล้วก็จะกำหนดเป็นเขตการจัดการอื่นที่เหมาะสมต่อไป

ตารางแสดงการกำหนดประเภทของเขตการจัดการและลักษณะสภาพของเขต (ต่อ)

เขตการจัดการ	คุณสมบัติ/กิจกรรมของพื้นที่
๖. เขตกิจกรรมพิเศษ (Special use zone) สีแดง 	เป็นเขตที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ครอบคลุมบริเวณที่มีการใช้ประโยชน์อื่น ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวัตถุประสงค์ของการจัดการอุทยานแห่งชาติ แบ่งเป็น ๓ เขตย่อย ได้แก่ เขตกิจกรรมพิเศษประเภท ๑ก และ ๑ข เขตกิจกรรมพิเศษประเภท ๒ และเขตกิจกรรมพิเศษ ประเภท ๓ <u>วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้</u> เพื่อควบคุมกิจกรรมการใช้ประโยชน์มิให้มีการขยายขอบเขตการใช้พื้นที่เพิ่ม และประสานงานกับกลุ่มผู้ใช้พื้นที่ดังกล่าว มิให้กระทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อระบบนิเวศของพื้นที่ และพยายามกวดขัน/ขอความร่วมมือให้การกระทำกิจกรรมเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อพื้นที่น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และเมื่อมีโอกาสก็พยายามยกเลิกการใช้ประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์จัดการพื้นที่เสีย
๖.๑ เขตกิจกรรมพิเศษ ประเภท ๑ก สีแดงทแยงขวา 	ได้แก่ พื้นที่ที่อนุญาตให้มีการอยู่อาศัยและทำกินตามปกติธรรมาตามตรา ๖๔ โดย ๑ก เป็นประเภทที่อยู่อาศัยในแหล่งต้นน้ำชั้น ๑ และชั้น ๒ ที่ต้องมีมาตรการอนุรักษ์ดินและน้ำเป็นพิเศษ
๖.๒ เขตกิจกรรมพิเศษ ประเภท ๑ข สีแดงขีดขาวแนวตั้ง 	ได้แก่ พื้นที่ที่อนุญาตให้มีการอยู่อาศัยและทำกินตามปกติธรรมาตามตรา ๖๔ โดย ๑ข คือพื้นที่เป็นประเภทที่อยู่อาศัยนอกแหล่งต้นน้ำชั้น ๑ และชั้น ๒
๖.๓ เขตกิจกรรมพิเศษ ประเภท ๒ สีแดงเส้นตารางถี่ 	คือพื้นที่ที่อนุญาตให้มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติที่มีการทดแทนเกิดใหม่ได้ตามมาตรา ๖๕ เป็นเขตที่มีการบริหารจัดการในรูปแบบโครงการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนเป็นพื้นที่ที่เคยมีการใช้ประโยชน์เดิมอยู่แล้ว

ตารางแสดงการกำหนดประเภทของเขตการจัดการและลักษณะสภาพของเขต (ต่อ)

เขตการจัดการ	คุณสมบัติ/กิจกรรมของพื้นที่
๖.๔ เขตกิจกรรมพิเศษ ประเภท ๓ สีแดงแนวอิฐทแยงมุม 	คือพื้นที่ที่อนุญาตให้หน่วยงานเข้าใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ เช่น สถานีเรดาร์ เป็นต้น
๗. เขตการอนุรักษ์ทั่วไป (General Conservation Zone) สีฟ้าจุดขาว 	เป็นเขตเฉพาะสำหรับอุทยานแห่งชาติทางทะเล หรืออุทยานแห่งชาติทางบก ที่มีพื้นที่น้ำกว้างใหญ่ เช่น อ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ของอุทยานแห่งชาติศรีลานนา และอุทยานแห่งชาติแห่งชาติเขาสก เป็นต้น กำหนดไว้ครอบคลุมพื้นที่น้ำที่เป็นเส้นทางเดินเรือ ท่าเรือ ศูนย์บริการล่องน้ำ และที่จอดเรือขนาดใหญ่ <u>วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้</u> เพื่อควบคุมการเดินเรือ การสัญจรทางน้ำ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่น้ำ และให้มีการใช้ประโยชน์ได้ในรูปแบบที่ต้องไม่เก็บหาทรัพยากรออกไป (no take zone) ตลอดจนควบคุมมลพิษต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์พื้นที่น้ำทะเล
๘. เขตกันชน (Buffer Zone) สีชมพู 	เป็นเขตที่กำหนดให้ครอบคลุมพื้นที่โดยรอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติเพื่อเป็นแนวกันชนระหว่างพื้นที่อุทยานแห่งชาติกับผลกระทบต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ที่ดินโดยรอบอุทยานแห่งชาติ พิจารณากำหนดจากแนวเขตหมู่บ้านที่ตั้งประชิดแนวเขตอุทยานแห่งชาติซึ่งมีแนวโน้มกิจกรรมที่อาจมีผลต่ออุทยานแห่งชาติและโอกาสในการกระตุ้นกิจกรรมความร่วมมือด้านการอนุรักษ์ <u>วัตถุประสงค์หลักของการจัดแบ่งเขตนี้</u> เพื่อดำเนินกิจกรรมเชิงรุกร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและควบคุมผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากภายในอุทยานแห่งชาติที่อาจเป็นอันตรายหรือคุกคามการดำรงชีวิตของประชาชนรอบนอกและ/หรือควบคุมป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากภายนอกอุทยานแห่งชาติ ซึ่งอาจเป็นอันตรายหรือคุกคามทรัพยากรที่อยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

อย่างไรก็ดีอุทยานแห่งชาติแต่ละแห่งอาจมีการจัดแบ่งเขตการจัดการที่แตกต่างกันไป ไม่จำเป็นต้องมี ครบทุกเขตการจัดการก็ได้ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการจัดการ สภาพแวดล้อม และปัญหาต่าง ๆ ในสภาพพื้นที่จริง

๔. สรุปสาระสำคัญ ขั้นตอนการดำเนินงาน และเป้าหมายของงาน

๔.๑ สาระสำคัญ

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๑๘ บัญญัติว่า ในการคุ้มครอง บำรุง ดูแล รักษา และการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติ ให้จัดให้มีแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติแต่ละ แห่งพร้อมแผนที่แสดงรายละเอียดและแนวเขตการจัดการพื้นที่เพื่อเสนออธิบดีให้ความเห็นชอบ เมื่ออธิบดีให้ ความเห็นชอบแผนการบริหารจัดการพื้นที่ดังกล่าวแล้ว ให้หัวหน้าอุทยานแห่งชาติที่มีหน้าที่รับผิดชอบใน อุทยานแห่งชาตินั้น ปิดประกาศแผนที่และแนวเขตการจัดการท้ายประกาศไว้ ณ สถานที่ที่เปิดเผย และ ดำเนินการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติให้เป็นไปตามแผนการบริหารจัดการพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งการจัดทำแผนการ บริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติและการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด โดยการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดังกล่าวต้องไม่กระทบ ต่อลักษณะพื้นที่ที่ต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติหรือเป็นพื้นที่เปราะบางของระบบนิเวศ และต้องรักษาไว้ซึ่ง สภาพความเป็นอุทยานแห่งชาติด้วย

ในระหว่างขั้นตอนการพิจารณาร่างแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่ผ่านมา ได้ทำหน้าที่ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติและการ กำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ (ระดับกรม) พบว่า อุทยานแห่งชาติหลายแห่งมีประเด็นปัญหาและอุปสรรคซับซ้อนในการบริหาร จัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เช่น การกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่ไม่สามารถตัดสินใจ ได้ว่าควรระบุหรือกำหนดให้ประเด็นปัญหาดังกล่าวอยู่ในเขตการจัดการอุทยานแห่งชาติใดจึงจะเหมาะสมและ สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของเขตการจัดการที่กำหนดไว้มากที่สุด ดังนั้นเพื่อมีข้อคำตอบหรือแนวทางชัดเจน สำหรับผู้ปฏิบัติงาน อันมีผลสำคัญต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติตามเจตนารมณ์ ของกฎหมาย และเป็นไปตามหลักวิชาการจัดการอุทยานแห่งชาติ จึงได้ดำเนินการรวบรวมประเด็นปัญหา อุปสรรคในการดำเนินงานบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และเสนอแนวทางการบริหารจัดการพื้นที่เพื่อ แก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้เครื่องมือคือเขตการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หลักฐาน การสัมภาษณ์จากกระบวนการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติทุกแห่ง การ ประชุมสัมมนาระดมความคิดเห็น และการวิเคราะห์สังเคราะห์เพื่อกำหนดแนวทางการจัดการที่เหมาะสม ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์สำหรับเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติหากเกิด กรณีที่เป็นปัญหา ทำให้สามารถเข้าใจแนวทางในการแก้ไขปัญหาได้ต่อไป

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อรวบรวมประเด็นปัญหาการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติจากร่าง แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติทั้ง ๑๓๓ แห่ง
๒. เพื่อวิเคราะห์ประเด็นปัญหาการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่เชื่อมโยงกับ การกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแต่ละประเภท

๓. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่สอดคล้องกับเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแต่ละประเภท

๔.๒ ขั้นตอนการดำเนินงาน

๔.๒.๑ รวบรวมประเด็นปัญหาการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติจากร่างแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติทั้ง ๑๓๓ แห่ง ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ – ๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๗

๔.๒.๒ วิเคราะห์ประเด็นปัญหาเกิดจากการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

๔.๒.๓ จัดทำแนวทางการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่สอดคล้องกับเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เป็นไปตามหลักวิชาการจัดการอุทยานแห่งชาติ สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และเกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติ สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้

๔.๓ เป้าหมายของงาน

เพื่อรวบรวมประเด็นปัญหาการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และเสนอแนวทางการบริหารจัดการเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้เครื่องมือคือเขตการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หลักฐาน การสัมภาษณ์จากกระบวนการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติทุกแห่ง การประชุมระดมความคิดเห็นวิเคราะห์สังเคราะห์ประเด็นปัญหาอุปสรรคเพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติ/แนวทางการจัดการที่เหมาะสม ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์สำหรับพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติหากเกิดกรณีที่เป็นปัญหา ทำให้สามารถเข้าใจแนวทางในการแก้ไขปัญหาได้ต่อไป

๕. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

๕.๑ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติและเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติทราบถึงประเด็นปัญหาอุปสรรคและเข้าใจแนวทางในการแก้ไขปัญหา นั้น ๆ

๕.๒ อุทยานแห่งชาติและพนักงานเจ้าหน้าที่มีแนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานตามแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ ให้เป็นไปตามหลักวิชาการการจัดการอุทยานแห่งชาติ สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และเกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติ ปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดการอุทยานแห่งชาติ และเป็นประโยชน์ในการคุ้มครอง บำรุง ดูแล รักษา และบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติ

๕.๓ อุทยานแห่งชาติและพนักงานเจ้าหน้าที่มีแนวทางการจัดการพื้นที่สอดคล้องกับเขตการจัดการอุทยานแห่งชาติ

๕.๔ สามารถลด/ป้องกันผลกระทบต่อลักษณะพื้นที่ที่ต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติหรือเป็นพื้นที่เปราะบางของระบบนิเวศ และต้องรักษาไว้ซึ่งสภาพความเป็นอุทยานแห่งชาตินั้น จากกิจกรรมการใช้ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

๖. การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติและพนักงานเจ้าหน้าที่ปอนุรักษ์ เพื่อให้การดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมต่าง ๆ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ได้แก่ การปลูกป่าฟื้นฟูธรรมชาติ การจัดทำฝายชะลอน้ำ การปลูกหญ้าแฝก การจัดทำแนวกันไฟ กิจกรรมนันทนาการ และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับนักท่องเที่ยว การศึกษาวิจัย การอยู่อาศัยและทำกินอย่างเป็นปกติสุขตามเงื่อนไขมาตรา ๖๔ กิจกรรมการเก็บหาทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถเกิดใหม่ทดแทนได้ตามเงื่อนไขมาตรา ๖๕ และกิจกรรมอื่น ๆ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ภายใต้ภารกิจของอุทยานแห่งชาติ สำนักฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ สำนักอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำ สำนักสงวนงานพระราชดำริ และสำนักป้องกันปราบปราม และควบคุมไฟป่า ให้สอดคล้องกับเขตการจัดการพื้นที่ตามแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาตินั้น โดยต้องไม่ส่งผลกระทบต่อลักษณะพื้นที่ที่ต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติหรือเป็นพื้นที่เปราะบางของระบบนิเวศ และรักษาไว้ซึ่งสภาพความเป็นอุทยานแห่งชาตินั้น ๆ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน และเพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ประโยชน์ในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบหรือทำลายระบบนิเวศภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้หรือแหล่งนันทนาการของประชาชนควบคู่ไปกับการสรงวน อนุรักษ์ ฟื้นฟู คุ้มครอง ดูแล บำรุงรักษาให้พื้นที่มีความสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศ และความหลากหลายทางธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืนสืบไป

๗. ความยุ่งยากและซับซ้อนในการดำเนินการ

เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นของการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติตามบทบัญญัติมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และการดำเนินงานตามมาตรา ๑๘ ในส่วนของการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติและการกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติยังมีความเกี่ยวข้องกับหลายมาตราแห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้แก่ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และกฎระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๓ อันมีผลสำคัญต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

๘. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

๑. บุคลากรขาดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความชำนาญ เชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน ได้แก่ องค์ความรู้ด้านหลักวิชาการการจัดการอุทยานแห่งชาติ ด้านการจัดทำแผนที่ในระบบภูมิสารสนเทศ ด้านกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับอุทยานแห่งชาติ
๒. ศักยภาพของบุคลากรไม่ตอบสนองต่อภารกิจที่ปฏิบัติ ขาดความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน ไม่สามารถดำเนินการจัดทำแผนได้เต็มเวลา ทำให้แผนการจัดการที่ได้มีข้อจำกัดด้านคุณภาพข้อมูล
๓. ขาดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน เนื่องจากมีการโยกย้ายสับเปลี่ยนบุคลากร โดยเฉพาะหัวหน้าอุทยานแห่งชาติ

๔. หลักเกณฑ์การกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติยังไม่ครอบคลุมทุกประเด็นในการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

๕. ขาดข้อมูลพื้นฐานของอุทยานแห่งชาติที่จำเป็นในการจัดทำแผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

๙. ข้อเสนอแนะ

๑. จัดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะให้กับบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านอุทยานแห่งชาติได้มีโอกาสเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์สามารถนำไปใช้ในการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นประจำทุกปี อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง

๒. ปรับปรุงหลักเกณฑ์การกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และเผยแพร่คู่มือดังกล่าวผ่านทางเว็บไซต์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือช่องทางการสื่อสารอื่น ๆ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานสามารถศึกษาคู่มือดังกล่าวได้ด้วยตนเอง

๑๐. การเผยแพร่ผลงาน

๑. การบรรยายเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจแก่เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ในการออกปฏิบัติงานเพื่อเผยแพร่ให้ความรู้แก่หน่วยงานภาคสนาม

๒. เผยแพร่หลักเกณฑ์การกำหนดเขตการจัดการภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ ผ่านทางเว็บไซต์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หนังสือเวียน หรือช่องทางการสื่อสารอื่น ๆ

๑๑. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

(๑)สัดส่วนของผลงาน.....%

(๒)สัดส่วนของผลงาน.....%

(๓)สัดส่วนของผลงาน.....%

(ลงชื่อ).....นางสาวสุกัญตรา ทองเพชร.....ผู้ขอประเมิน
(นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ)
วันที่ ๒๕ / กุมภาพันธ์ / ๒๕๖๘

ขอรับรองว่าสัดส่วนการดำเนินการข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

รายชื่อผู้มีส่วนร่วมในผลงาน	ลายมือชื่อ
(๑)	
(๒)	
(๓)	

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ)

นายคมกริช เสงี่ยมพงษ์

(.....นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ.....)

นายอำเภอการส่วนวิจัยและพัฒนามรดกภูมิปัญญา
(ตำแหน่ง).....

วันที่...../ ๒๕ ก.พ. ๒๕๖๘ /.....

ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล

(ลงชื่อ)

(.....นายอริยะ เชื้อชม.....)

(ตำแหน่ง).....ผู้อำนวยการสำนักอุทยานแห่งชาติ.....

วันที่...../ ๒๕ ก.พ. ๒๕๖๘ /.....

ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป

หมายเหตุ : ๑. คำรับรองจากผู้บังคับบัญชาอย่างน้อย ๒ ระดับ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นบุคคลคนเดียวก็ให้มีคำรับรอง ๑ ระดับได้

๒. ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล คือ ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแลการปฏิบัติงาน ระดับต่ำกว่าสำนัก/กอง ๑ ระดับ และผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไป คือ ผู้อำนวยการสำนัก/กอง/ศูนย์ หรือหัวหน้ากลุ่ม หรือรองอธิบดี หรืออธิบดี แล้วแต่กรณี

๓. การเสนอผลงานให้มีความยาวไม่น้อยกว่า ๕ หน้ากระดาษ A๔

แบบการเสนอข้อเสนอแนวความคิดการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน

(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)

๑. เรื่อง..การประเมินประสิทธิภาพการจัดการพื้นที่คุ้มครอง (Management Effectiveness Tracking Tool for Protected Areas : METT)

๒. หลักการและเหตุผล

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นหน่วยงานระดับกรมที่มีบทบาทและภารกิจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ สงวน คุ้มครอง ป่าไม้ ทุ่งสัตว์ป่า และพันธุ์พืช (Protected Area) และบริหารจัดการให้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่คุ้มครองได้อย่างยั่งยืน โดยการควบคุมป้องกันรักษาพื้นที่ที่มีอยู่เดิม และฟื้นฟูพื้นที่คุ้มครองที่เสื่อมโทรมให้กลับสมบูรณ์ดังเดิมด้วยกลยุทธ์การส่งเสริม กระตุ้น และปลูกจิตสำนึกให้ประชาชน แต่ปัจจุบันระบบนิเวศของพื้นที่คุ้มครองบางแห่งเสื่อมโทรมลงเป็นอย่างมากเนื่องจากสาเหตุหลายประการ เช่น การบุกรุกทำลายป่าเพื่อทำการเกษตรและที่อยู่อาศัย การตัดไม้ทำลายป่า การเกิดไฟป่า และโครงการพัฒนาต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของพื้นที่คุ้มครอง เพื่อเป็นการรักษาสสมดุลของระบบนิเวศ และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่คุ้มครอง สำหรับเป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร แหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า แหล่งอาหาร แหล่งนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของประชาชน รวมทั้งการฟื้นฟูระบบนิเวศของพื้นที่คุ้มครองที่เสื่อมโทรมให้คืนความสมบูรณ์ และอำนวยความสะดวกทั้งในเชิงนิเวศวิทยา เศรษฐกิจและสังคม กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชจะต้องเพิ่มประสิทธิภาพในการอนุรักษ์และบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองตามนโยบายของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูพื้นที่คุ้มครองที่เสื่อมโทรม เพื่อแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมให้กับประเทศ ซึ่งการที่จะบรรลุภารกิจหน้าที่ดังกล่าวนี้ จำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือในการบริหารจัดการที่ดีโดยเฉพาะองค์ความรู้ในการบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองที่เป็นมาตรฐานสากล

การประเมินประสิทธิภาพการจัดการพื้นที่คุ้มครองถือเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ข้อมูลที่ได้จากการประเมินจะชี้ให้เห็นว่า การจัดการพื้นที่คุ้มครองนั้น ยังมีช่องว่าง จุดอ่อน จุดแข็ง อย่างไร ปัจจัยใดบ้างที่มีความสำคัญต่อการจัดการพื้นที่ทั้งในด้านบวกและด้านลบสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่กำลังเผชิญอยู่มีลำดับความสำคัญมากน้อยต่างกันอย่างไร การประเมินประสิทธิภาพการจัดการจึงสามารถช่วยชี้แนะแนวทางการปรับปรุงการบริหารจัดการที่ยังบกพร่อง และทำให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรเพื่อการจัดการได้ตรงเป้าหมาย เพื่อให้ระบบการบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๓. บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีภารกิจในการอนุรักษ์ ส่งเสริม และฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ในเขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ โดยการควบคุม ป้องกัน พื้นที่ป่าอนุรักษ์เดิมที่มีอยู่แล้ว และพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมให้กลับสมบูรณ์ ด้วยกลยุทธ์การส่งเสริม กระตุ้น และปลูกจิตสำนึกให้ชุมชนมีความรู้สึกหวงแหน การมีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อเป็นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนความหลากหลายทางชีวภาพ สำหรับเป็นแหล่งต้นน้ำธาร แหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า แหล่งอาหาร แหล่งนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของประชาชน พื้นที่คุ้มครองทางธรรมชาติที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แบ่งออกเป็น ๖ ประเภท ได้แก่ ๑) อุทยานแห่งชาติ ๒) เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ๓) เขตห้ามล่าสัตว์ป่า ๔) วนอุทยาน ๕) สวนพฤกษศาสตร์ ๖) สวนรุกขชาติ การจัดการพื้นที่คุ้มครองของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นการจัดการตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งพื้นที่คุ้มครองนั้น ๆ ได้แก่ การจัดการอุทยานแห่งชาติ การจัดการเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า การจัดการเขตห้ามล่าสัตว์ป่า การจัดการวนอุทยาน การจัดการสวนพฤกษศาสตร์ และการจัดการสวนรุกขชาติ ซึ่งจะมีรายละเอียดแตกต่างกันทั้งกฎหมายและระเบียบที่ใช้ในการจัดการพื้นที่ รวมถึงวิธีการจัดการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของพื้นที่นั้น ๆ นอกจากการจัดการตามกฎหมายและระเบียบดังกล่าวข้างต้น กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ให้ความสำคัญสนับสนุน ส่งเสริม การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจุบันพื้นที่คุ้มครองของประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหาและความท้าทายในการบริหารจัดการพื้นที่ ได้แก่ การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม สภาพการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ความต้องการสัตว์ป่า อาหาร ไม้ซุง และชีวมวลอื่น ๆ ความต้องการน้ำที่เพิ่มขึ้น ความต้องการแร่ธาตุที่เพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงด้านการกระจายตัวของประชากร การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์พื้นที่ในเขตชนบท มนุษย์อาศัยอยู่ในและนอกพื้นที่คุ้มครอง จำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นในอุทยานแห่งชาติ ความขัดแย้งระหว่างคนกับสัตว์ป่า การแพร่กระจายของชนิดพันธุ์ต่างถิ่นรุกราน เป็นต้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเราไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าการบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองประสบความสำเร็จหรือบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้มากนักน้อยเพียงใด การประเมินประสิทธิภาพผลการจัดการพื้นที่จึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการดำเนินงานที่จะติดตามประเมิน และวัดความสำเร็จของการจัดการพื้นที่ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของพื้นที่ ดังนั้น การประเมินประสิทธิภาพในการจัดการพื้นที่คุ้มครองตามกรอบของคณะกรรมการโลกว่าด้วยพื้นที่คุ้มครอง (World Commission on Protected Areas : WCPA) ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการขององค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) จึงถือเป็นโอกาสในการประเมินและติดตามสถานภาพและภัยคุกคามต่อพื้นที่คุ้มครองทางธรรมชาติ เพื่อให้แน่ใจว่าการจัดการพื้นที่นั้น ๆ มีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้จะทำให้ทราบว่ามีการบริหารจัดการพื้นที่ที่ยังบกพร่องหรือไม่ อย่างไร ข้อมูลการประเมินจะช่วยปรับปรุงการบริหารจัดการและจัดสรรทรัพยากรในพื้นที่นั้น ๆ ภายใต้ระบบการบริหารพื้นที่คุ้มครองทางธรรมชาติให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตลอดจนจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นถึงแนวทางการบริหารจัดการที่ดีเป็นไปตามมาตรฐานการจัดการพื้นที่คุ้มครอง

เครื่องมือการประเมินประสิทธิภาพการจัดการพื้นที่คุ้มครอง (Management Effectiveness Tracking Tool for Protected Areas : METT) เป็นวิธีการค้นหาข้อมูลจากการปฏิบัติงานตามแผนงาน เพื่อให้ผู้บริหารหรือผู้กำกับนโยบายใช้ในการพิจารณาสนับสนุนให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการจัดการพื้นที่คุ้มครองให้มีประสิทธิภาพ หลักการพิจารณาการดำเนินงานจะประกอบไปด้วย การวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็งของการจัดการพื้นที่คุ้มครอง การวิเคราะห์ของเขตความรุนแรงและการกระจายของภัยคุกคาม การวิเคราะห์ขอบเขตของพื้นที่อนุรักษ์ต่าง ๆ ที่มีความสำคัญและมีคุณค่าของระบบนิเวศ เศรษฐกิจและสังคมมีการกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามระดับความสำคัญของการจัดการหรือความจำเป็นเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหา เทคนิคการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ตามความสำคัญของนโยบายและแผนการติดตามผลขั้นตอนเพื่อสนับสนุนการจัดการพื้นที่คุ้มครองให้มีประสิทธิภาพ

อุทยานแห่งชาติประกอบด้วยระบบนิเวศที่หลากหลายและมีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรทางวัฒนธรรม เป็นแหล่งเรียนรู้ของนักศึกษาและประชาชนทั่วไป ตลอดจนเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความงดงาม การดำเนินการจัดการอุทยานแห่งชาติในปัจจุบันจึงสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของพื้นที่ คือ การอนุรักษ์ การศึกษาวิจัย และการท่องเที่ยวที่เน้นนันทนาการ ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าการดำเนินการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ประสบผลสำเร็จหรือบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดมาน้อยเพียงใด การประเมินประสิทธิผลการจัดการพื้นที่จึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการดำเนินงานที่จะติดตามประเมิน และวัดความสำเร็จของการจัดการตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของพื้นที่เพื่อนำไปสู่การปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาการจัดการให้บรรลุหรือประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหลักที่ตั้งไว้ได้อย่างยั่งยืน รวมถึงเปิดโอกาสให้สาธารณะชนได้รับทราบถึงการดำเนินการของหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านพื้นที่คุ้มครอง ทั้งนี้การประเมินประสิทธิภาพการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ควรประกอบด้วยตัวชี้วัดในมิติด้านสิ่งแวดล้อม มิติด้านสังคม-เศรษฐกิจ และมิติด้านการบริหารจัดการ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาได้อย่างยั่งยืน การพัฒนาตัวชี้วัดและประเมินประสิทธิภาพการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติภายใต้กรอบมิติด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านการบริหารจัดการ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการสำหรับอุทยานแห่งชาติในประเทศไทย และเป็นแนวทางสำหรับการจัดการพื้นที่คุ้มครองรูปแบบอื่น ๆ ได้อย่างยั่งยืนและเกิดการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด

๔. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๔.๑. ทราบสถานภาพและภัยคุกคามต่อพื้นที่คุ้มครองว่ายังมีช่องว่าง จุดอ่อน จุดแข็ง อย่างไรบ้างปัจจัยใดบ้างที่มีความสำคัญต่อการจัดการพื้นที่ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ รวมทั้งทราบถึงสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่พื้นที่คุ้มครองกำลังเผชิญอยู่

๔.๒ ข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการพื้นที่คุ้มครองที่ยังบกพร่อง และทำให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรเพื่อการจัดการได้ตรงเป้าหมาย เพื่อให้ระบบการบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๔.๓ นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการพื้นที่ป่าอนุรักษ์อย่างยั่งยืน

๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จ

คะแนนทั้งหมดที่ได้จะนำมาวิเคราะห์เพื่อวัดหาน้ำหนักว่าประสิทธิภาพของการดำเนินการจัดการพื้นที่คุ้มครองตามกรอบการทำงานมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด แนวโน้มการวิเคราะห์จะแสดงให้เห็นถึงจุดแข็งจุดอ่อนของการจัดการพื้นที่คุ้มครอง เพื่อให้ผู้มีอำนาจในการจัดการพื้นที่นำไปพิจารณาดำเนินการให้มีประสิทธิภาพต่อไป มีการดำเนินการติดตามประเมินประสิทธิภาพการจัดการพื้นที่หลังจากได้ดำเนินการตามแผนงานและงบประมาณที่ได้จัดสรรเพิ่มเติมให้ใหม่เพื่อดำเนินการในส่วนที่ยังขาดอยู่ เพื่อจะได้เปรียบเทียบว่ามีประสิทธิภาพในการจัดการพื้นที่เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด โดยดูจากผลรวมของค่าถ่วงน้ำหนักจากการประเมิน หากผลการประเมินมีค่าคะแนนสูงขึ้น หมายความว่าพื้นที่คุ้มครองมีการบริหารจัดการที่ดีขึ้น

(ลงชื่อ)

(นางสาวสุภัตรา ทองเพชร)

นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ

วันที่.....๒๕...../.....กุมภาพันธ์...../..๒๕๖๘.....

ผู้ขอประเมิน